

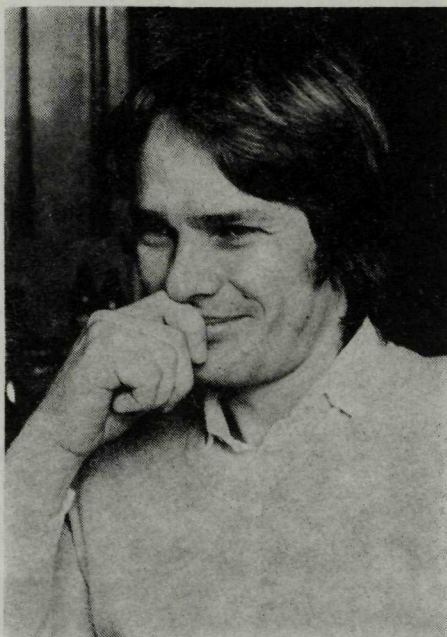
NAGY GÁBOR színművész

Az elmúlt évadban egy szerény, színes egyéniséggel gazdagodott szűkebb pátriánk Tháliája, a változatlanul az egyik legrangosabb vidéki társulat: a szolnoki Szigligeti Színház — a Vígszínházból ide szerződött Nagy Gáborral.

A 33 éves, energikus művész nem volt ismeretlen a szolnoki közönség számára. Még főiskolás volt, amikor a Fekete város Fabricius Antaljaként megismerte és megszerette az országot. Népszerűségét gyorsan és joggal növelte Keleti Márton két filmjének, a Bob hercegnek és a Csínom Palkónak a főszerepe. Közben láthattuk még Mészáros Márta Szabad lélegzet című filmjében is.

A fiatal színész életében ezután méltánytalanul nehéz, embert, kitarást és művészi hitet keményen megpróbáló évek következtek: amilyen gyorsan felfedezték, olyan hirtelen mellőzték. Szinte a pályája kezdetén érte az a sors, amely a már befutott, érettebb színészek többségénél is megtorpanást, elbizonytalanodást okoz. De Nagy Gábort nem ilyen fából faragták. A Vígszínház színpadán példás alázattal, nap mint nap megívta a maga harcát a tehetségéhez, adottságaihoz méltatlanul apró szerepek tömegében.

Filmszínészi pályájának fontos állomása volt Fábri Zoltán Ötödik pecsét c. filmje. Ebben Latinovits Zoltán partnereként tehetségének új oldalát ismerhettük meg. A filmbeli jelenet nem hosszú, de Nagy Gábor német tisztje drámai atmoszférát teremtett: a „felsőbbrendű faj” hideg

kegyetlenségét olyan megrázó intellektuális cinizmussal mutatta be, amelyet a filmet értő és szerető nézők sokáig nem tudnak feledni.

Szolnokra nem keserű szájjal, hanem a megújulás és a bizonyítás elszántságával jött — a tanulságos és rendkívül sokat adó vígszínházi évek tapasztalatait újabb és másabb élményekkel és barátokkal gazdagítani. Olyan társulatot és közönséget talált, akik között jól érzi magát és fejlődhet.

Az eltelt két évadban a Paál István rendezte Albee-egyfelvonásosokban és a Hamletben; az Imádok férjhez menni és az Ármány és szerelem főszerepeiben; valamint Az ügynök

halála és a szobaszínházban bemutatott *En, te, ő* — illetve — az *Amphitryon* című darabokban láthatuk.

Alkatához, egyéniségéhez a sodró cselekményű, romantikus szerepek állnak közelebb. Schiller klasszikus drámájának *Ferdinándjaként* eddigi színpadi alakításainak legjobbját adta. A hosszú darabban szinte egyetlen pillanat sem volt, amelyben ne ragadta volna magával a nézőket lobogó szenvedélye, kételyeinek gyötrelme. A kritikák egyetértettek ab-

ban, hogy „Nagy Gábor pályája egyik legjobb teljesítményét nyújtja... alakja nemcsak eszményi erre a szerepre, de mértéktartó, az érzelmek bensőséges kifejezésére irányuló játékával szinte meghatározza az előadás egészségesen romantikus alaphangját...”

Szeretnénk gyakrabban látni — színpadon és filmen egyaránt — Nagy Gábort; s igazi tehetségét, emberségét megláttatni engedő szerepek sorát kívánjuk!

LÁSZLÓ GYULA

„Harc a szélmalommal — de nem szélmalomharc!”

A szolnoki Megyei Művelődési és Ifjúsági Központ galériáján megnyílt Fialat Alkotók Klubjának képzőművészeti kiállításán már az első érdeklődőknek feltűnt a türkevei *Bácskai Bertalan* néhány alkotása: a grafikák között négy olajkép; mint szimfónia az etüdök sorában. Bácskai Bertalan minden ismerője érezte a képekből az összegzés szándékát, és azt: számára ez a bemutatkozás nagy tétet hordoz. A műtermének gyakori látogatóit nem lepte meg tematikájával. Szélmalomlapátjai kavargják a levegőt. Igen, így a természeti törvény reciprokját sugallják a képek: nem a szél pörgetti az elporló lapátokat — azok keltenek maguk körül hullámverést. A malomból csak a Bernouli-rend szerint örvénylő levegő sugallja a mozgást, mégis konok időtlenség, bomlásában is makacs rend és józan célszerűség látszik a képeken. A színek világa adja a támpontot a helyhez: másutt, mint az Alföldön, nem születhetett ez az alkotás. Bácskai Bertalan Szeged—Gyula—Békéscsaba háromszögéből hozta az ifjúkori élményeit, onnan, ahol Kohán György az „etalon”. Ehhez a felfedezés-mélységhez a Szegeden szerzett tanári diploma adott készséget. Nyolc évvel ezelőtt került Túrkevére, és szinte természetes, hogy a Kevi-kör tagja lett. Körbe pillantva magá Ecsegpusztára ragadta meg, s nyűgözte le évekre. A táj sík romantikája jól felelgetett a magával hozott dél-alföldi emlékképek nyugalmának; az égert-repedezett föld heroikája ihlette grafikákra. Ez a technika kellett a képi beszéd önfegyelméhez. Linók, tusrajzok, fotóval kombinált vegyestechnikák jelentették az ujjgyakorlatot.

Aztán amikor csak barnás-vörösben kezdte látni a világot — világot látni indult. Társa a fényképezőgépe volt, ami a felvételek tanúsága szerint dereka-